

ἰδοῦ, νὰ Πόντ. (᾽Οφ.): Ἐξύγωσε καὶ χάρι' ἐπεξύγωσε (ἐλιποθύμησε καὶ ἰδοῦ συνήλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας) ᾽Οφ.

ἄρα μόρ. ἐρωτηματ. ἀμάρτ. ἄρας Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἄρα. Εἰς τὸ ἄρας προσετέθη τὸ ς κατὰ τὸ ἀραγες.

Ἀραγε, ὁ ἰδ.

ἄρα ἦ, (I) Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Σῦρ. Χίος.

Ἰταλ. *ara*. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 4.12. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Εἶδος δικτύου ρομβοειδοῦς σχήματος τὸ ὁποῖον στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ πασσαλίσκων καὶ φέρει ἐν τῷ κέντρῳ πασσαλίσκον δείκτην καλούμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου προσδένεται ὁ πεταδοῦρος. Διὰ τοῦ δικτύου τούτου συλλαμβάνονται μικρὰ πτηνά.

ἄρα ἦ, (II) ἀρὰ Θράκ. (Μυριόφ.) — ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 28 ἄρα σύνθη. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) αὔρα Βιθυν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀρὰ ὑποστάν ἀναλογ. μετακίνησιν τοῦ τόνου κατὰ τὸ συνών. σύνθετον κατάρρα. Ἰδ. GHatzidakis Einleit. 427. Τὸ αὔρα ἐγίνε κατὰ τὸ μαύρα, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεκφέρεται ἐν τῇ φρ. αὔρα μαύρα, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μάρα ἐκ παρασχετισμοῦ πρὸς τὸ μαῦρος (ἰδ. κατωτ.)

Ἀρά, κατάρρα σύνθη.: Φρ. Ἀρα καὶ κατάρρα σ' ἀφίνω, νὰ μὴν τὸ κάμης (ἦτοι σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ μὴ τὸ κάμης, ὅταν ἐγὼ θὰ ἔχω ἀποθάνει, ἂν ὅμως θὰ τὸ κάμης, σὲ καταρῶμαι ἀπὸ τῶρα τὴν ἐσχάτην ἀράν. Ἡ συνεκφ. τοῦ συνών. κατάρρα μετὰ τοῦ συνδ. καὶ ἦ καὶ ἄνευ αὐτοῦ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπομένων φρ. ἐπιτείνει τὴν σημ.) Ἀρα καὶ κατάρρα, μὴν τὰ βάνης μὲ τὸ μεγαλύτερό σου (ἄρα καὶ κατάρρα ἐνν. σ' ἀφίνω). Ἀρα καὶ κατάρρα, μὴν πηγαίνης πονθενὰ (ἡ ἀρὰ δὲν ἐκφέρεται πάντοτε διὰ πρᾶξιν μέλλουσιν νὰ συμβῇ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ καταρῶμένου, ἀλλὰ καὶ ζῶντος αὐτοῦ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ἔντονον μετ' ἀρᾶς ἀπαγόρευσιν). Ἀρα καὶ κατάρρα σ' ἀφίνω, παιδί μου, νὰ μὴν πατήσης ποτὲ ς τὸ σπίτι του. Ἀρα καὶ κατάρρα θ' ἀφήσω, παιδί μου, νὰ μὴν παντρευτῆς, ἂν δὲν παντρεύῃς τὴν ἀδερφή σύνθη. Ἀρα κατάρρα ς τὸ παιδί του ἄφησε νὰ μὲ κατατρέξῃ ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἂν. Τοῦ ἄφηκε ἄρα κατάρρα Νάξ. (Δαμαρ.) Ἀρα κατάρρα νὰ χῆς! Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) κ. ἄ. Ὅταν πέθανι, τὸν ἄφ' οἶν ἄρα κατάρρα Μακεδ. (Κοζ.) Ἀρα κατάρρα! (ἐντονος ἀρά) Θεσσ. Λέσβ. Μακεδ. κ. ἄ. Ἀρα κατάρρα! (κατάρρα μου, ἂν τὸ κάμω!) Ἡπ. (Κούρεντ.) Ἐχει ἄρα καὶ κατάρρα (εἶναι κατηραμένος) Κύθηρ. Ἀρα τσ'! (ἀντι ἄρα τση, ἦτοι ἀρὰ ἐναντίον της! Στερεότυπος φρ. ἀρᾶς ἐκφερομένης κατὰ παντὸς προσώπου ὑπὸ γυναικὸς ἀνερχομένης πρὸς τοῦτο ἐπὶ τρίποδος πυροστιᾶς) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Ἀρα σ' κὶ μὴ σώσ'ς! (ἀρά σου καὶ μὴ σώσης! Ἐντονος ἀρά ἐκφραζομένη ὑπὸ δύο συνών. φρ.) Σάμ. Ἀρα μ' τοῖ ποντέ μ'! (ἀρά μου καὶ ποτέ μου, ἦτοι νὰ μὴ προφθάσω! Συνών. φρ. νὰ μὴ σώσω!) Λέσβ. Ἀρα κὶ ἂν ἐκάετο, ἄρα κὶ ἂν ἐν ἐκάετο (ἀρά του καὶ ἂν ἐκάετο, ἀρά του καὶ ἂν δὲν ἐκάετο, ἦτοι ἀδιαφορῶ τελείως καὶ ἂν ἐκάετο καὶ ἂν μὴ) Σύμ. Ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς προήλθον καὶ αἱ ἐπόμεναι ὁμοίαι φρ. παντελῇ ἀδιαφορίαν δηλοῦσαι: Ἀρα ἔχουν, ἄρα δὲν ἔχουν Θήρ. κ. ἄ. Ἀρα πῆγι, ἄρα μὴ Μακεδ. Ἀρα τὸ πῆς καὶ δὲν τὸ πῆς Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἀρα ἔρθῃ, ἄρα μὴ Πελοπ. (Κυνουρ.) κ. ἄ. Ἀρα βρέξῃ καὶ μὴ βρέξῃ Πελοπ. (Βασαρ.) Ἀρα ζήσῃ καὶ μὴ ζήσῃ Κύθν. Κῶς κ. ἄ. Ἀρα μ' γέν' (ἄρα μὴ γίνῃ. Ἡ φρ. λέγεται καὶ πρὸς δήλωσιν ἀδιαφορίας καὶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ δὲν πειράζει, ὡς εἶναι) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἀρα κατάρρα (ἡ φρ. μετέστη

εἰς τὴν σημ. τῆς ἀδιαφορίας κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰρημένων) Ἡπ. Ἀρα μ' τοῖ ποντέ μ' (ἀδιαφορῶ τελείως. Πβ. τὴν αὐτὴν καὶ ἄνωτ.) Λέσβ. Ἀρα καὶ ποτὲς (δὲν πειράζει, ἀδιαφορῶ καὶ ἂν ποτὲ δὲν γίνῃ) Οἶν. Ἀρα μάρα ς τὰ καλὰ του! (κατάρρα καὶ καταστροφή εἰς τὰ καλὰ του. Τὸ μάρα σημαίνει μαρασμός, φθορά, περὶ οὗ ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 41 (1929) 25, ἀσυνδέτως δὲ συνεκφερόμενον ἐπιτείνει τὴν σημ. τῆς ἀρᾶς ὡς συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ἄνωτ. ἄρα κατάρρα) Ἡπ. Ἀρα μάρα (ἐπὶ παντελοῦς ἀδιαφορίας περὶ τῆς τύχης πράγματός τινος. Ἡ φρ. εἶναι λείψανον τῆς πληρεστερας: ὅαν πεθάνω ἐγὼ, ἄρα μάρα, ἦτοι κατάρρα καὶ καταστροφή εἰς τὰ πάντα, ἐπομένως ἀδιαφορῶ τελείως ἂν θὰ καταστραφῇ ὅλος ὁ κόσμος. Πβ. τὴν ἀρχ. Παροιμιογρ. (ἐκδ. Leutsch καὶ Schneidewin) 1,400 «ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρὶ»). Κάνει μὰ δουλειὰ ἄρα μάρα (μετ' ἀδιαφορίας, ἄνευ προσοχῆς). Τ' ἄφησε τὸ πρᾶμα κὶ ἄρα μάρα. Ἀρα μάρα τώρα (ἐπὶ πράγματος ποθητοῦ μὲν, ἀλλὰ βραδέως καὶ ἀνωφελῶς ἐπερχομένου) κοιν. Ἀρα μάρα νὰ γίν' (ἀδιαφορῶ καὶ ἂν καταστραφῇ) Κυθων. Τότι π' θὰ γίνου γὼ καλὰ ἄρα μάρα (τότε ποῦ θὰ ἀναρρώσω ἐγὼ ὡς γίνῃ ὅ,τι θέλει) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Κὶ νὰ τοῦ πῆς κὶ νὰ μὴν τοῦ πῆς, ἄρα μάρα (ἀδιαφορῶν καὶ ἂν τὸ εἴτης καὶ ἂν δὲν τὸ εἴτης) αὐτόθ. Ἀρα μάρα καὶ κατάρρα (κατὰ τὸ ἄνωτ. ἄρα κατάρρα, τὸ ὁποῖον εἶναι συνών., προσετέθη καὶ ἐνταῦθα ἡ λ. κατάρρα) Ἡπ. Πελοπ. (Λακων. Τριφυλ.) κ. ἄ. Ἀρα μάρα ξιραμάρα (τὸ ξιραμάρα ἐκ τοῦ ξεραμάρα εἰσηλθεν εἰς τὴν φρ. ἐξ ἄλλων παροιμ. φρ. Ἰδ. κατωτ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Αὔρα μαύρα (ἰδ. ἄνωτ.) Βιθυν. Ἀρα μάρα (ὡς εἶναι, ἔστω) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἄ. Ἀρες μάρες (ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀσυναρτήτων λόγων. «Ἀδιαφορήτου καταστάσεως τῆς κυρίας ἐννοίας τοῦ ἄρα μ' ἄρα ὁ πληθυντικὸς ἐλήφθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀσαφοῦς καὶ ἀκατανοήτου λόγου, πρὸς ἐπίτασιν δὲ τῆς σημασίας ταύτης προσετέθησαν καὶ λέξεις οὐδεμίαν συνάρτησιν ἔχουσαι πρὸς ἀλλήλας ὡς κουκουνάρες» ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,414) κοιν. Ἀρες μάρες κουκουνάρες σύνθη.

Ἀρες μάρες κουκουνάρες | καὶ σωρὸ παλαβωμάρες (διὰ τῆς δευτέρας φρ. καὶ σωρὸ παλαβωμάρες διευκρινίζεται οἶονεῖ ἡ σημ. τῆς πρώτης) Πελοπ. (Γορτυν.)

Ἀρις νάρις κουκουνάρις | κὶ χουδρὲς κουλουνκυνθάρις (τὸ πεπλασμένον νάρις παρὰ τὸ μάρες οὐδὲν ὠρισμένον σημαίνει) Θεσσ. Ἀρες νάρες κουκουνάρες Προπ. (Πάνορμ.) Ἀρες μπάρες (τὸ μπάρες εἶναι ὅ,τι καὶ τὸ προηγούμενον νάρες) Εὐβ. (Κύμ.) Ἀρες πάρες Πόντ. (Σινώπ.) Ἀρις μπάρις κουκουνάρις κὶ τοῦ μπογιατζῆ οὐ κόπανους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) || Παροιμ. φρ. Ἀρα, μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα (ἐπὶ σύγκλυδος ὄχλου. Συνών. φρ. ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα) Κορινθ. Παροιμ. Ἀρὰ ς τὸν ἀντρεωμένο ποῦ τὸν πιάσουν δύο σπασμένοι (ἐὰν ἀνδρειωμένος συλληφθῇ ὑπὸ δύο ἀναπήρων, θὰ ὑποστῇ τὴν τύχην ἀνθρώπου, ὅστις ὑπόκειται εἰς ἀράν, ἦτοι θὰ καταβληθῇ ὑπ' αὐτῶν καὶ θὰ ὑποστῇ τὰ πάνδενα. Πβ. ἀρχ. Παροιμιογρ. (ἐκδ. Leutsch καὶ Schneidewin) 1,140 «οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο»). Βαφτίζω καὶ μυρῶνω, ἄρα ζήσῃ καὶ μὴ ζήσῃ (ἐπὶ τοῦ ἀσκόπως ἐνεργοῦντος καὶ ἀδιαφοροῦντος τελείως περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐκβάσεως τῶν ἐνεργειῶν του. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἱερέως, ὅστις τελεῖ τὴν βάπτισιν συμφώνως πρὸς τὴν κεκανονισμένην τάξιν, δὲν ἔχει δὲ οὐδεμίαν εὐθύνην περὶ τῆς μελλούσης τύχης τοῦ παιδίου. Περὶ τῶν πολλῶν παραλλαγῶν τῆς παροιμ. ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,75) πολλαχ.

Μὲ τὸ στόμα ἄρα μάρα, | μὲ τὰ χέρια κουλλαμάρα

